

Інститут
соціокультурного
менеджменту

Матеріали круглого столу

Громадянська освіта в Україні

Громадянська освіта жінок України: матеріали круглого столу. - Інститут соціокультурного менеджменту. Кропивницький. 2018. - 16 с.

7 лютого 2018 року в бізнес-центрі “Ельворті”, у м. Кропивницький Кіровоградської області в рамках проекту Інституту соціокультурного менеджменту (ІСКМ) “Залучення через освіту”* пройшов круглий стіл “Громадянська освіта жінок локальних громад”, де йшла мова про розробку актуальної програми навчання громадянській освіті жінок невеличких міст та сіл, а також, як використати заклад культури як платформу для розвитку.

На заході були присутні 10 представників та представниць громадського сектору Кіровоградської області та міста Кропивницький. Учасникам та учасницям були представлені висновки фокус-груп, які були проведені ІСКМ в рамках проекту в січні 2018 року. В ході заходу кожний мав змогу внести свої доповнення та пропозиції до навчальної програми.

Громадянська освіта жінок України

Учасник 1: Я представляю громадську організацію «Інститут соціокультурного менеджменту». Ми зібрались в межах проекту нашої організації «Залучення через освіту», який реалізується в рамках «Програми сприяння громадській активності «Долучайся»», що фінансується Агентством США з міжнародного розвитку та здійснюється Раств в Україні.

Про що цей проект. На сьогодні відбувається безліч значних подій та змін. Хтось в цих змінах виграє, хтось – програє. Хтось добре адаптується, хтось погано. За даними деяких досліджень, одна з груп, що найбільше страждає від цих змін – це жінки 30+, які живуть в невеликих містах або селах. З урахуванням специфіки нашої організації – ми працюємо через заклади культури та намагаємось використовувати їх як платформу розвитку громад. Ми хочемо розробити в межах проекту продукт, який допоміг би частково вирішити проблему інтеграції та залучення жінок до життя громади: навчальний курс або тренінг, які б мали змогу використовувати в закладах культури працюючи з даною категорією населення.

Але для того, щоб він був досконалий та ефективний – застосовуємо три «фільтри». Перший фільтр – це наше бачення, яким повинен бути цей тренінг. Другий фільтр – ми провели дві фокус-групи в Кіровоградській області, зокрема, перша фокус-група для літніх жінок в м. Мала Виска (16 січня 2018 року) та друга – проведена в м. Олександрія (17 січня 2018 року) в районному будинку культури задля з'ясування бачення працівниць закладів культури посталої проблеми. Ми даємо тільки висновки, оскільки фокус-група дуже кропіткий процес: створення гайду, транскрибування інформації, висновки роботи модератора (частково) і тільки потім підсумок. І, третій фільтр – це обговорення серед фахівців або тих, хто займається формальною та неформальною освітою (звернення до учасників заходу). Звертаємося до вас із пропозицією висловлення думок щодо проблематики нашого заходу: що додати, або, навпаки, що виключити. Потім усі зібрані напрацювання будуть передані творчій групі проекту, яка буде розробляти цей тренінг. Зараз триває

На сьогодні відбувається безліч значних подій та змін. Хтось в цих змінах виграє, хтось – програє.

конкурс на участь у цьому тренінгу серед жінок малих міст та сіл України, кількість учасників обмежена, а охочих багато, що є підтвердження того, що ця проблема є актуальною.

Деякі учасники не знайомі між собою, тому пропоную кожному представитися, вказавши населений пункт, представником якої організації є, основне місце роботи тощо.

Учасник 2: Я мешканець Маловисківської територіальної громади, є виконавчим директором громадської організації «Фонд розвитку ініціатив громади», працюємо теж в системі підвищення розвитку громадської активності, покращення екології. В основному, у нас цільова група це молодь, жінки, чоловіки, зрозуміло, але з невеликих міст та сіл. Дякую.

Учасниця 3: Не є представником громадської організації, але працюю в галузі

*Ми намагаємось
внести зміни і це
дуже важливо, що
ІСКМ займається
навчанням жінок.*

освіти, працюю з молоддю, підлітками. Мені цікаві всі ці моменти, я активна громадянка. Я працюю в будівельному коледжі. Дякую.

Учасник 4: Державний архів - місце роботи, також займаюся громадською діяльністю, багаторічний партнер ІСКМ, а також консультант. Дуже цікаво почути думки та долучитися до обговорення, оскільки в минулому був залучений до гендерних проектів на початку 2000-х років. Думаю, що тут буде цікаво і мені, і людям.

Учасниця 5: Я виконавчий директор Кіровоградського місцевого осередку Всеукраїнської Екологічної громадської організації «Мама-86». У нас також один з проектів це «Жінки є рушійною силою демократичних змін та екологічної політики на теренах Кіровоградщини». В рамках проекту ми займаємося освітою жінок, спонукаємо їх бути активними. В кожному регіоні є подібні програми, але не кожна програма написана реально для життя, що відповідає потребам жінок, дітей, сімей. В громаді написали, спустили зверху, з гори, та й все. А коли почали аналізувати, і навіть ті представники влади, які цю програму писали (ми їх запрошували на наші заходи) говорили, - «Це наша програма? Це ми писали?». І ось зараз, ми намагаємось внести зміни і це дуже важливо, що ІСКМ займається навчанням жінок. Адже жінки хочуть щось зробити, але не знають, що і як й яким чином. Це дуже важлива тема, яку зараз обговорюємо. Дякую.

Учасниця 6: Я координатор проектів громадської організації «Флора». Основним нашим напрямком роботи є просвіта молоді, зокрема, екологічна освіта молоді. Сподіваюся, що сьогодні отримаю корисну інформацію для наших майбутніх проектів. Дякую.

Учасниця 7: Доброго дня, член громадської ради Кіровоградської обласної державної адміністрації. Зокрема, щодо відношення до тематики заходу, і питань, які стосуються громадянської освіти жінок місцевих громад, - підтримую

необхідність та своєчасність. А також можу долучитися як експерт та тренер. Зараз, я з партнером з Азербайджану чекаю на результат ухвалення проекту навчання жінок гендерної складової на території Азербайджану. Мені цікава ця тема, адже можна представити досвід нашої країни закордон. І щодо цього, не потрібно розмежовувати міста чи сільські території, – проблема однакова. Для нас є категорія гендерної проблематики в громадській освіті жінок. Априорі багато жінок навіть не знають як сказати про себе, як правильно відстояти свої права. Тому, я вважаю, що громадянська освіта необхідна для того, щоб суспільство розвивалось і мало рівні права. Дякую.

Учасниця 8: Центральноукраїнський державний педагогічний університет імені В.Винниченка. Я навчаю молодь, навчаю студентів. Працюю на факультеті педагогіки та психології. Наш факультет «дівчачий». Багато дівчат навчається, зокрема, багато сільських дівчат. Тому я дізнаюся від них, які є проблеми у них, у їх мам. Тому ця проблема дійсно актуальна, цікава і важлива.

Учасниця 9: Центральноукраїнський державний педагогічний університет. Працюю теж викладачем, є доцентом. Моя дисципліна, яку я викладаю – це трудове навчання, як в школі кажуть, тобто це технології. Я також працюю з дівчатами, в основному, ми самі займаємося тим, що вчимо їх працювати руками. Дійсно є такі проблеми як, наприклад, вони не знають як просувати власні продукти, цьому дійсно треба вчити і розповідати. Це один аспект, який я відразу помітила. Це те, що стосується моєї роботи, тому теж буде дуже цікаво долучитись до вашої дискусії в плані того, як допомогти нашим дівчатам і жінкам себе реалізовувати. Дякую.

Учасник 1: Перше, що я побачив, коли ми спілкуємось з жінками, – у більшості є безнадія. Тобто у них опускаються руки, вони не бачать шляхів вирішення посталих проблем. Зараз вони опинилися в складних економічних умовах.

Інша проблема жінок – вони довірливі. Наприклад, одна жінка розповіла, що зіткнулася з випадками шахрайства і не змогла юридично захистити власні інтереси, оскільки не знала як. Інша жінка поділилася ситуацією, її обікрали шахраї під час заміни вікон – гроші зібрали, розпочали встановлення вікон і так трапилося, що не всі вікна встановили. З іншого боку, потрібно шукати не проблеми, а можливості. Те, що я побачив – вони можуть створювати певні продукти, наприклад, хенд-мейд. Багато з них вчителі на пенсії, бухгалтери. Вони не знають як цей продукт просувати на зовнішній ринок, для них світ обмежений власною громадою і відсутнє розуміння, що ми живемо в XXI столітті. Їм потрібна допомога, з моєї точки зору, навчити просувати власні здобутки або те, що вони можуть зробити. У Малій Висці є жінка, яка робить якісні вироби хендмейд, але вона працює на маленькому ринку. Якщо б вона могла зробити якийсь маленький інтернет-магазин, наприклад, при будинку культури, або громадської організації, тоді можна було б просувати це як економічну складову.

Враховуючи сільський аспект, районний центр, – нещодавно я побачив, що головна проблема, з моєї точки зору це недовіра один до одного (хоча ми стикались з людьми, які там співпрацюють). Але наслідок, наприклад, там, де не на рівні декларації, не на рівні грошей – тобто, коли тобі людина каже відверто, коли вона готова для цього щось зробити. Або час витратити, або гроші дати. Тоді вона відверта. Ми побачили, що на рівні кооперативів, зараз це можливість. Маючи невеличкі земельні ділянки, можна створювати якийсь продукт.

Учасник 2: Так, я хочу сказати, що опираючись на категорію сільських жінок невеликих містечок, які працюють на території, спостерігається відсутність розуміння, як можна використати наявні ресурси, зокрема, інфраструктурний ресурс. Куди піти – вони не знають. Вони не знають, що можна прийти в бібліотеку і, наприклад, там щось зробити, провести. В них є ресурси, але вони не вміють їх використовувати. Той самий будинок культури... Вони не мають цього розуміння, крім того як зібратися три рази на рік – на свята Івана купала, Дев'яте травня та ще на якесь свято. А те що в них є, вони не знають як використати. Не володіють навіть інформативними методиками або технологіями, які можна використовувати. На жаль, на сьогодні склалась така ситуація, що більшість чоловіків, не тільки в селах, активно виїхали на заробітки, хтось пішов служити в армію.

Як свідчить статистика, на жаль, рівень жінок, хоча не тільки жінок, а взагалі сільського населення в Україні суперечить Європі – у нас у селах він нижчий, чим в містах. А от в Європейських країнах і в Штатах навпаки, рівень життя міського населення нижче ніж сільського. З цим щось треба робити. Цей проект, ми сподіваємося, для тих людей, які розуміють, що якщо ми зможемо створити якісний продукт, то він відкриє можливості для його цільової аудиторії. Ним зможуть користуватися громадські активісти, працівники культури на місцях, залучати більше людей до участі, змінюючи і своє життя, і громади. Розруху необхідно подолати в голові.

Учасник 1: Є чудові приклади того, як жінки змінюють світ. Одна з учасниць наших освітніх програм, здійснила унікальний проект «365 днів для України». Вона 365 дні присвятила для реалізації соціальних ініціатив у різних громадах нашої країни. Ми її залучали до декількох освітніх програмах. Вона не бідна жінка і може собі багато чого дозволити, вона і сама може розповісти іншим як заробляти гроші.

Учасниця 3: Аналізуючи висновки, які тут пролунали, першим питанням є безробіття. Воно дійсно є дуже актуальним. Наприклад, працюючи в невеличкому селі Маловиськівського району, звернула увагу, що є дітки в класі, є інформація про батьків у класному журналі і, що налякало це те, що 99% мам у графі «де працює» вказали «безробітна». Тобто буквально із 20 дітей класу, тільки двоє мам працювало. Одна була листоношою в селі, іншу не пам'ятаю. Всі інші безробітні. І це молоді жінки, деяким ще можливо і тридцяти немає. Більшість 25-35 років. І коли з дітками спілкуюся, вони ж досить відверті, це ще середня школа, – кажуть, що мама вдома. Вони, до речі, крім того, що дійсно безробітні, ще й пасивні. І більшість на заробітках батька, а більшість просто вдома (і мама, і папа безробітні). Люди якимось навіть і не шукають можливості роботи. Такі пасивні, не шукають ні ресурсів, ні розвитку в них, дійсно, безнадія спостерігається. Але ж ми все-рівно йдемо вперед. Хочеться допомогти їм. І мені здається тут найголовніше просто розворушити їх. Дати поштовх, спонукати, дати іскру.

Учасниця 5: Я хочу з одного боку вас трохи підтримати, а з іншого трохи посперечатися. Ми теж працюємо на сільських територіях, всі люди різні. Є навіть пенсіонери, які хочуть щось змінити там, де вони живуть. І, скажемо, так, – ми більш працюємо в екологічному напрямку і піднімаємо проблеми питної води, забезпеченість питною водою. Для жінок це зрозуміло. Мабуть це наша точка входу до цільової аудиторії, але, коли ми розмовляємо з жінками – їх дійсно хвилює здоров'я дітей. Багато хто хоче взяти участь, але не знають як. Це велика робота, яку робить ІСКМ – звертають увагу, залучають, розказують, показують. І ще, я думаю, що нам, громадським організаціям треба об'єднуватись в тому плані, що наше законодавство не сприяє, не спонукає людей до офіційної організації бізнес, сплати податків.

Учасник 4: Складно говорити міському жителю про проблеми, які більш дотичні до маленьких містечок, але з досвіду, хочеться звернути увагу та звернутись до

тих, хто мабуть більше знає. Перше, враховуючи міста спрямованість вищої освіти, на жаль, до держави багато питань, але перше питання для того, щоб все таки йти поруч з наукоподібним підходом. Я веду до того, що, на жаль про ситуації у маленьких містечках і селах ми знаємо з особистого досвіду, що практично відсутня оновлена статистика, або простіше - перепис населення. Сьогодні вона, напевно, будучи проведена за науковими соціологічними засадами, без всяких підтасувань, дала б відповіді на багато питань, які ми вільно чи не вільно задаємо сьогодні. Тобто тут, якщо брати питання зайнятості, потрібно говорити про те, що проблема трудової міграції є, вона різновекторна, вона дійсно полігендерна, і також ще одна проблема - це сезонна зайнятість. Тут ще цікавий момент, наскільки я зрозумів. Якщо це сільгоспроботи, для жінок є якась робота, а далі я дивлюся на ті коментарів, то наш народ - він же все таки мудрий і крутиться як може. Влітку щось для стажу, для пенсії, потім господар звільняє і ця жінка всю зиму сидить нічого не робить.

Ще це «криве дзеркало», яке має відношення до нас. Це не безнадія, як раз таки це споживацьке ставлення до держави, ну і звичайно цей момент соціальний. З приводу дітей, це проблеми гендерної, я маю на увазі проблему виховання. Це неповні сім'ї, по факту, навіть не юридично, коли пів року батько там, мама там, хтось бабуся або дідусь з дитиною... Ми це бачимо, на жаль, з екранів телевізорів. Я не можу дивитися телеканал «Інтер», із дня у день ці програми, коли навколо суцільні алкоголіки, дармоїди, насильники, виключно всі багатодітні сім'ї. Мабуть все ж по факту не так. Я до чого веду. Мабуть є можливість десь нам переглянути основу, базу, якими картами на території того, чи іншого району, або населеного пункту ми граємо. Тому що це важливо, ситуація у всіх регіонах та селах різна.

Учасник 1: В рамках іншого проекту з децентралізації ми були в Злинці Кіровоградської області. Я хочу сказати що, там 7 км. поганої дороги. Це єдиний населений пункт де є оптимізм. Порівняно з іншими - це єдиний. Вони щось роблять, у них парк, стадіон. Там я побачив перший будинок культури, де є опалення і, де є діти влітку.

Учасниця 3: З приводу гендерної нерівності, або проблем жінок сільських місцевостей. Мало про це знаю, як місцевий житель з народження, але опираючись на мій досвід викладання, більшість студентів та студенток приїжджають з сільської місцевості. Ви говорили, що, як приклад, мами у цих цих дітей не працюють. Я також

як куратор групи в коледжі, знаю про те, що мами моїх студенток теж не працюють. Це пов'язано з дискримінацією чи ні, але як правило мами займаються господарством, можливо, робота їм у принципі не потрібна. Тому що тато заробляє гроші, а мама дома сидить на господарстві. Так традиційно склалося, на мою думку, у сільських місцевостях. Немає можливостей працювати, відповідно, займаються домашнім господарством.

Учасниця 8: Я хочу розказати дві історії, тому що я говорила, що багато спілкуюсь із студентами, вони мені багато чого цікавого розповідають. Одна дуже позитивна, друга зі знаком мінус. В однієї з моїх студенток є бабуся, якій більше 50 років. Не дивлячись на пенсійний вік, вона активна, має багато енергії, робить ляльки своїми руками. Чудові ляльки в етно стилі. Вона спочатку їх всім дарувала для інтер'єру. Поставили десь на кухні, гарно, колоритно. І хтось побачив, каже «А ти можеш це продавати». Вона каже, - «Як же ж я їх продам, хто у мене в селі купить?» . І студентка моя допомогла їй, зробила блог та через інтернет вона виставила свої роботи. І що ви думаєте? Вона продає свої роботи по всій Україні. Робить це у своє задоволення. Робота не сезонна. Позитивний приклад.

Приклад негативний, в мене є знайомий фермер, який взяв в оренду ділянку і посадили там полуницю. І він думав, що проблем з робочою силою немає, адже поряд село. Прийшов і каже: «Люди, давайте я буду платити, живі гроші, день працюєте я вам плачу, також можете взяти полуницю до себе до дому якщо потрібно...». Збирати полуницю, жіноча робота (стереотипна). Він не зміг знайти людей, які б згодились збирати. Одні прийшли, один день позбирали, забрали гроші та на три дні пішли в запій. В решті решт, він поїхав у невеличке містечко поряд і ось звідти він возив робітниць, які збирали полуницю. Тому що поряд в селі у людей не було бажання заробити гроші.

І тому, на мою думку, хочу порівняти, що ще дуже важлива атмосфера в селі. Тому що у першому прикладі атмосфера дуже позитивна, я розпитувала і чула від людей «у нас так прийнято, ми збираємося, щось обговорюємо», тобто село саме по собі позитивне, є в них фермер, який підтримує все село, вони дуже дружні. А другий приклад, негативний, там, як ви кажете, безнадія. Давно немає сільського клубу, якась невеличка лише початкова школа, дітей мало, в основному люди старші 50 і фактично є робота, але працювати у людей вже немає бажання. Тобто, можливо, і потрібні ті осередки, активні громадяни. І хочеться сказати, що важливо, коли є цей позитивний досвід і важливо, щоб він популяризувався.

Учасник 4: Якщо дозволите ремарку, це просто думки, не досвід. Я аналізував телебачення, виїжджав в райони з відрядженням. Аналіз на рівні району по населених пунктах обов'язково потрібен. Спостерігається динаміка у сільському господарстві, як правило кожен сам по собі і все, є одноосібники. Там де, скажімо більш-менш потужний фермер, де перспектива хоча б років на 10-15, людина

доречно, те що ми називаємо духовенство. Ми маємо говорити про що? Є церква в селі, вже воно якось більш-менш. Я не агітую, але тут треба просто подивитись. Оці моменти досить позитивні. Зараз вони теж молоді люди, я маю на увазі духовенство, як правило з сім'єю. Якщо я маю на увазі сім'ю, то в даному випадку, це ті люди, які теж можуть теоретично акумулювати навколо себе людей. Наприклад, та ж сама Новоукраїнка, там дві церкви, кажемо батюшка з матушкою багато роблять, акумулюють навколо себе людей, проводять свята тощо.

Учасниця 7: Я підтримую багато, що казали мої колеги. Щодо праці жінок в сфері прийняття рішень, тобто розуміючи, що це на ланках різного управління – середньої/вищої ланки, маючи можливість співпрацювати і аналізуючи, хто очолює райадміністрації, хто голова чоловік чи жінка, або якийсь управління ОТГ, зокрема, новоствореної. Я повторюю, зараз при створенні нових ОТГ – як жінки виступають зі своїми правами, і як це роблять чоловіки. Активність жінок саме в тій частині. Вони хочуть і розуміють, що вони мають рівні права і відстоюють їх, хочуть займати і займають нішу, і до-речі, ви знаєте що на рівні депутації є квота, і все що може отримати – можливість. Як реалізують? Треба допомогти жінкам реалізувати цю можливість. Вони вміють. Вони знають. Я щодо рішень, управління.

Учасник 1: А ось до речі питання – з ким нам потрібно працювати: з тими хто хоче, або з тим, кого потрібно активізувати?

Учасниця 7: І та, і та категорія.

Учасник 1: А от, наприклад, ресурсів немає, потрібно обирати або цих, або тих...

Учасниця 7: Тоді, якщо ми бачимо тих, хто хоче, ми маємо їх підтримати першочергово, це моя власна думка, суб'єктивна. Якщо ту категорію ми не розгубили, але розуміючи, що ми маємо потенціал долучити з усієї маси жінок, то ми маємо їм донести в практичній площині не існуючі можливості, а намагатися проводити схожі заходи серед них, ті ж самі тренінги, і, безпосередньо, мати практичні кроки, де вони можуть разом з нами, або на різних рівнях управління долучатися.

Учасниця 9: Є досвід спілкування із дівчатами та жінками сільської місцевості, всі ці проблеми, які ви назвали дійсно вони існують в цьому суспільстві, в цій категорії. Те, що є дискримінація певним чином, особливо, це стосується жінок як в віці, так і жінок, які є молодими мамами, або з малими дітьми. Чим можна їм допомогти? Зараз ми, як вже казали, живемо у XXI столітті, і тому в наш час комп'ютеризації треба допомагати працювати їм самим без кордонів. Тому центри місцевих активістів, або будинки культури можуть допомагати цим жінкам. Створювати такий простір, можна його назвати фріланс-простором, де можуть приходити ці жінки і вчитися працювати дистанційно. Зараз є великі можливості, які надає нам інтернет, є сайти, де можна знайти роботу за будь-якими можливостями, починаючи від звичайного набору тексту (я думаю з цим завданням після певних курсів комп'ютерної грамотності, ділового спілкування впорається будь-яка людина, у якої є бажання). Тому ось такі певні навички, які можна здобути після тренінгу, допоможуть людині знайти собі роботу. Це може бути ведення певних груп, сайтів і тощо. Ми знаємо, що ця робота є, зарплати від 5 до 10 тисяч гривень, це нормальна та адекватна зарплата з цієї роботи. Я думаю, жінки, які вдома, з дітьми, вже в віці, вони можуть з цим впоратися, якщо є бажання. Це дуже важливо, щоб у людей було бажання. Ще одним аспектом важливим є те, що жінці необхідна впевненість в тому, що вона може це зробити. Тому їй треба дати цей поштовх. Знову ж таки, для цього повинні бути певні ресурси, яких у жінки може не бути, це покупка комп'ютеру, проведення інтернету і тощо. Теж саме, у будинку культури можуть бути декілька комп'ютерів, якщо вони є, якщо не треба залучати певні кошти, людей, і певний час, людина може приходити, вчитись працювати і в цьому ж місці їй будуть надавати допомогу, поки вона зможе заробити на власний комп'ютер і працювати вдома. Це один із моментів, який я думаю може допомогти жінкам.

Учасник 1: Я б дав таку пораду. В чому проблема громадянського розвитку в Україні, те що багато чого втрачається. От щось зробили, проект закінчився, все забули. І через п'ять років хтось приходить і віщає, що це він перший відкрив, а ті, хто вже багато років знають говорять...

Учасниця 8: З приводу правових моментів я не дуже знаю як правильно організувати роботу, потрібно підприємство регулювати чи ні, але якщо стосується цих фріланс-сайтів, там є перевірені роботодавці, які не обдурюють, і всі кошти приходять саме через ті сайти.

Учасник 1: Одну правозахисну організацію створити, або вона може в якомусь селі працювати. Їм портал, з питаннями, і вони значною мірою є типовими і давати там відповіді. В свій час, коли були проблеми реєстрації громадської організації, це було наприкінці 90-х, такі портали були, і можна було звертатись до юриста світового рівня. Це не потрібно їхати, кожного юриста не підготувати. Це не є реальним. А ось одну на всю країну зробити правозахисну організацію, яка б надавала юридичні послуги дистанційно. Для цього наприклад Скайп є, де можна спілкуватись.

Учасниця 5: Є Центр правової допомоги в районах, за кошти європейського союзу. І в них є сайт, юристи безкоштовні. Це може бути просвітницький елемент.

Учасник 1: Але вони не знають про це. Ми були у Малій Висці жінка каже, що її ошукали. 6 тисяч гривень. Проблема центру допомоги в тому, що він не йде до людей. Навіщо потрібен центр правової допомоги, який отримує заробітну плату і не йде до людей. Його потрібно знищити. Чому я з Кропивницького приїжджаю і знаю, що жінку ошукали на 6 тисяч гривень, а поряд сидить людина, яка отримує за це гроші і не знає. Тож, кого потрібно зробити безробітним?

Учасниця 5: На 100% згодна, тому що до нас приїжджають з районів і ми починаємо доказувати і щось робити...

Учасник 1: Ну, жінка точно не знала, що робить.

Учасник 2: Зараз розділяють первинно юридичну, вторинно юридичну. Говорять, - «ми цю не надаємо, йдіть звертайтеся туди». Бюрократія!

Учасниця 5: А громадські організації, якщо пишемо «Відкриття громадської приймальні на місто юриста», кажуть «ви дублюєте функції держави». Тому я завжди пропоную організаціям – підключайте такий компонент як «просвітницький», інформаційний. Щоб можна було розказувати людям що таке є, щоб звертались, звертайте увагу.

Учасник 1: І наприкінці нашої офіційної частини. Що нам потрібно, можливо, прибрати звідси? Ви врахуйте що в нас в розпорядженні ресурси не безмежні. Тобто, це буде трьох-денний тренінг. Фахівці його розроблять, апробують і адаптують, щоб це можна було, наприклад, в сільській або районній бібліотеці проводити, або в сільському будинку культури, де зможе прийти хто хоче. Наприклад, в районній бібліотеці в Олександрії є можливість проводити такі тренінги. Ми мали нагоду бути на відкритті дуже корисної іншої школи, але там є можливості, наприклад, випробовувати, працювати з громадою, з сільськими жителями, там навіть технічні умови краще, чим у багатьох університетах наших.

Учасниця 7: Вони грант виграли та правильно його використали.

Учасник 1: Вони спочатку у нас вивчилися, а після цього вже виграли. Ви хочете поговорити щодо програми тренінгу, на мій погляд, трошки розширїть модуль 3, додавши саме можливості жінок, тобто, де вони можуть з практичної точки зору бути (прикладі історій успіху). Все, що ви можете зробити, ви можете просунути через комп'ютер. На сайтах, які є практичні можливості. Тобто перше, друге, третє, ось ви можете от так... На мій погляд, це важливо, щоб вони знали саме як це робити. Зараз є гарна пошта. Все, що ви робите можна продати і навчити як це робити.

Учасниця 5: Я ще хотіла додати. Я не знаю, який це модуль, але хотілось б, щоб був якийсь психологічний модуль, невеличкий аспект як жінці повірити в свої сили.

Учасник 1: А хто повинен це казати жінці? Жінка?

Учасниця 5: Так, мабуть жінка. Успішна жінка. Історії успіху тут працюють.

Учасник 1: Цей проект дуже пам'ятний для нас. У нас в ІСКМ багато років працював «прихований мозок» нашої організації, і цей проект останній подарунок цієї людини, оскільки вона у цьому році померла. Для нас це згадка про людину, яка створила нашу організацію. Оскільки вона була науковцем і завжди була дуже відкрита до критики. Ми об'єднаємо всі відповіді і все доповнимо.

ПРО ІНСТИТУТ СОЦІОКУЛЬТУРНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

Інститут соціокультурного менеджменту (ІСКМ) – є неполітичною, некомерційною, нерелігійною, недержавною громадською організацією, яка виникла в 2000 році, а в 2001 році була офіційно зареєстрована. ІСКМ реалізує соціокультурні проекти, навчає громадських активістів, проводить дослідження, розробляє і видає навчально-методичні посібники, інформаційні бюлетені та інші посібники, що висвітлюють особливості реалізації громадської діяльності, активізації громад, трансформації закладів культури в центри місцевої активності.

Свою місію ІСКМ вбачає у сприянні демократичній трансформації українського суспільства шляхом підтримки розвитку місцевих громад, незалежного інформаційного простору та інтеграційних процесів на локальному рівні.

Основними напрямками діяльності ІСКМ: освітній;, інформаційний, дослідницький.

Основні тематичні пріоритети ІСКМ:

- розвиток громад;
- трансформація закладів культури в Центри місцевої активності;
- розвиток демократичних процесів;
- сприяння євроатлантичній інтеграції України.

Керуючі принципи:

- головна мета – розвиток громад;
- під розвитком громад ми бачимо розвиток людей;
- індикатором виміру розвитку людей є рівень соціального капіталу;
- рівень соціального капіталу – це рівень довіри між людьми;
- наш шлях – підтримка місцевих ініціатив через Центри місцевої активності;
- технологія – соціальна анімація;
- для того, щоб соціальна анімація ввійшла в життя громад, ми навчаємо громадських активістів.

Основні форми роботи ІСКМ:

- проведення освітніх заходів (семінарів, тренінгів, конференцій);
- розробка навчально-методичних посібників; проведення досліджень; адвокасі кампаній;
- інформування цільової аудиторії (тематичні Інтернет сторінки, бюлетені, прес-конференції);
- адміністрування грантових програм.

ІСКМ успішно реалізував/реалізовує 29 соціальних проєктів. Діяльність ІСКМ підтримується або підтримувалась: Фондом Євразія (USAID), ІСАР «Єднання», Фондацією прав людини (Посольство Швейцарії), Міжнародним Фондом «Відродження», Фондом ім. Стефана Баторія (Фундація Форда), Міністерством закордонних справ України, Міністерством культури України, Міністерством екології та природних ресурсів України, Комітетом виборців України (Міністерство закордонних справ Данії), Фондом Східної Європи (USAID), Рада в Україні (USAID), НАТО, Фондом ім. Ч. С. Мотта, ІЕД (Європейським Союзом), а також благодійними пожертвами громадян та бізнесу.

За ініціативи ІСКМ створено неформальну коаліцію організацій та громадських активістів – «Мережа соціальних аніматорів», що займаються розвитком територіальних громад, використовуючи метод соціальної анімації та потенціал закладів культури, що працюють як Центри місцевої активності.

ІСКМ має велику навчально-методичну базу, розробляє та проводить власні тренінги, проводить дослідження, розробляє та видає власні – посібники, інформаційний бюлетень «НДО-Інформ», матеріали конференції та круглих столів. Видання ІСКМ користуються великим попитом у науковій та громадській сферах, свідченням чого є високий індекс цитування у Google Академії – 110 посилань.

Контактна інформація:

Адреса офісу: офіс № 1 (2 поверх), вул. Олега Ольжича, 75-а, м. Кропивницький, Україна, 25000.

Електронна адреса: adm.iscm@gmail.com

Сайти: www.iscm.org.ua, www.lacenter.org.ua, www.lac.org.ua

©Інститут соціокультурного менеджменту
adm.iscm@gmail.com
www.iscm.org.ua
www.lacenter.org.ua
www.lac.org.ua